

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Memoriale Vitae Domini Et Salvatoris Nostri Iesv Christi

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

Meditatio Diei Veneris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48900](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48900)

Sed redeamus ad propositū: quando igitur in statu aliquo siue Ecclesiastico, siue Religioso, siue sæculari, aliquem vel aliquos non satis strictè secundum rectam regulam viuentes aut grauibus sceleribus implicatos, cernimus: propterea non debemus existimare totum illum statum malum & irreformatū esse. Nam sicut vna hirūdo, secundū Philosophum, nō facit ver, ita vnus hominis inordinatio & peruersitas, nō potest impedire bonū ordinē & perfectionem totius cōmunitatis in tali statu. Quod vt nobis apertius daretur intelligi, diuina prouidentia & sapiētia permisit, vt in perfectissimo statu, Apostolico videlicet, reperiretur scelerat⁹ & omni malitia inquinatus Iudas, cui⁹ improbitas & infidelitas, quāuis nō exigua fuerit, bonitati & excellētię status Apostolici nihil derogare ac detrahare potuit.

MEDITATIO

Diei Veneris.

I. **C**ONSIDERABIS attentissimè,

c. 3.

quo-

quomodo hac die summo mane, innocentissimus Redēptor noster vinculis constrictus & ad Pilatum Præfidē, qui ab Imperatore iurisdictionem criminalem totius Iudææ tum obtinebat, non sine ingenti malitia, & sanguinis ianocentis rabida siti, ductus fuerit. Coram quo, etsi falso de multis criminibus accusaretur, attamen tale silentium tantamque in visu serenitatem tenuit, ut Pilatus Præses vehemēter admiraretur, quod homo cui tot scelera imponerētur, ijs minimē terreretur, sed stupendo omnia silentio dissimularet. Vnde Pilatus agnouit accusantium malitiam & eius qui accusabatur innocentiam. Exinde igitur varias quærebat rationes, quibus eumē manibus Iudæorum eriperet, quamuis Christus, qui tempus hoc sacratissimæ passioni suæ destinauerat, ea quæ Pilatus ad ipsum liberandum agebat, sibi in maius supplicium ac tormentum, nostræ gloriæ augmentandæ causa conuerterit: nam cum ab eo ad Herodē missus

sus

lus fuisset, eò quod putaret Herodè qui Galilæus erat, eum tanquam eiusdem secum patriæ, è manibus ipsorum prompto animo liberaturum: nihil inde aliud tulit nisi derisionem, eò quod nullum ibi miraculum edere voluisset.

Cum deinde populo daret optionem, quem ex vincētis in Paschali festiuitate, pro recepta cōsuetudine sibi dimitti postularent, Barrabanne an IESVM, existimans IESVM tanquam innocētē à populo electum iri: nihil inde asportauit nisi probrium & ignominiam: quia Barrabam hominem sceleratum, innocentissimo & sanctissimo IESV prætulērunt, hac ratione illum Barrabam multò sceleratiorem esse iudicantes. Cum denique vt populo satisfaceret, minori eum supplicio quam morte afficere cogitaret, nihil aliud inde tulit, quam maximum supplicium. Hac enim de causa iussit eum ad columnam ligatum, flagris acerrimè cædi, aculeatis spinis caput eius immaniter

coronari & alijs opprobriorū generibus affici & malè haberi, quemadmodum Euangelistæ referunt: ac demū contra suam cōscientiam, victus nimirum Iudeorum instantia & improbitate, ad mortē, nō qualemcūq; sed omnium atrocissimam & ignominiosissimam, Latronibus tantum & sceleratis hominibus eo tempore infligi solitam, condemnauit.

Multa hic magno cum animi dolore & commiseratione nobis consideranda sunt: sententiæ iniustitia, ignominia in illius publicatione: cruciatus quos Agnus hic immaculatus sensit in Crucis, quæ ponderosissima fuit, baiulatione, cum tamen ipse delicatissimus & iam vehementer virgarum ictibus & alijs malis tractationibus, quæ tota nocte, sine vlla requie tolerauerat, debilitatus esset.

Contemplare quid S. Ioannes qui præsens erat, senserit; & quomodo omnia quæ circa IESVM acta fuerant, & sententiam condemnationis eius matri mœstæ indicauerit.

Cui

Cui (Secundū quosdam contempla-
tios) omnia iam per Angelos reue-
lata fuerant. Cōsidera quid senserit
tam dilectus discipulus, cum ei la-
chrymabilibus verbis suspirijs, &
gemitibus omnia quæ accidissent e-
narraret.

Expende quomodo beatissima Vir-
go & mœsta mater, (quamuis dolo-
re occupata,) nihilominus surrexe-
rit, & in viam se dederit, vt à charif-
simo filio extremos acciperet am-
plexus & oscula: vires illi sugge-
rente ardentissimo, quo illius vidē-
di flagrabat, desiderio.

Hic sancti multa specialia sed pia
quæ fieri potest, vt ita euenerint,
contemplantur: nempe quali socie-
tate Beatiss. Virgo comitata fuerit:
quos inter eundem sermones mis-
cuerint, quæ responsa ab alijs, quos
interrogabant, tulerint: quomodo
in via Petrum Apostolum obuiam
habuerint, præ dolore vix sui com-
potem barbam & capillos vellen-
tem & incredibili cum animi mœ-
rore plorantem ac suspirantem:

c s

quo-

quomodo etiam Beatissim. Virgo, vix eum propter vultus illius ex nimis lachrymis mutationem, quia suo dolori & lachrymis, quæ vberim per faciem eius tanquam riuuli decurrebant, nimium indulgebat & intenta erat, agnouerit: vt autem agnouit, his Petrum verbis allocutam esse ferunt: Petre amice quo in statu sunt res IESV magistri tui? Cui ille cum profundis suspirijs & lamentabili voce respondit, dicens. Sacratissima Mater ac Domina, pessimo in statu sunt, malè enim tractant eum, & vsque ad mortem persequuntur: Quo dicto ad pedes Beatiss. Virginis, cum lachrymis & gemitibus se abiecit, dicens, O Domina, magna in angustia versor. O Domina, intolerabilem intrinsecus cruciatum sentio. O Domina, perij, nisi aliquam mihi opem attuleris. Et alijs similibus verbis commiseratione plenis vtens.

Clementissima virgo tum blandis eum sermonibus ad patientiam,
con-

constantiam, & confidentiam adhortata est, animumque ac vires ei addidit, pollicita est, etiam, se apud filium pro ipso intercessuram: data denique benedictione reliquit eum, & moestum iter suum profecuta est, quousque ad locum quendam, quem Dominus necessaria transiturus erat peruenisset.

Hic contemplari poteris cum Hubertino & alijs contemplatiuis: quomodo cum Christus per omnes plateas publicas, sicut fieri consuevit, quando malefactores ad supplicium educuntur, circumduceretur, moestissima Virgo, ad ciuitatis portam illum expectauerit.

Et postquam ibidem aliquamdiu prope fontem quendam, (Secundam Anselmum cui Beatissim. virgo hæc eadem reuelauit,) ipsius aduentus præstolata fuisset ingentem sonitum ac tumultum populi audiens, caput suum quod præ tristitia inclinatum tenebat, erexerit, & vide-

rit Agnum immaculatum, dulcissimum & amantissimum filium suum venientem plenum vulneribus, & ictuū quos acceperat indicijs ac cicatricibus: habentem vultum sputis & sanguine deformatū; caput innumeris plagis ex spinea quā gestabat corona fauciatum; humeros propter ingens crucis pōdus, laceros, cō fractos, & à crucis trabe excavatos, & oneri quasi succumbētes: ex quo fiebat, vt pretiosissimus sanguis ex omnibus corporis partibus vndequaq; deflueret. Cum igitur mœstissima mater eum ita deformatum conspexisset, tum propter lachrymas quibus oculi madebant, tum propter mutationem vultus filij sui, quam tot vulnera & liuores causauerant, eum non agnouit, sed ad S. Ioan- nem & Magdalenam conuersa ait.

Dicite obsecro amici mei, quif-
nam est ille, quem ego pondero-
so Crucis ligno grauatum intueor.
Hiccine est dulcissimus filius meus?
id autem quo pacto fieri potest,
cum hic non sit vultus eius gra-
tiarum.

DIEI VENERIS. 61

tiarum plenus, sed potius leprosi aliquis facies. Cui non sine ingēti mērore lachrymis, ac suspirijs, S. Ioannes & Magdalena responderunt. O Domina ipse est, & non alius: hic est filius tuus, Magister noster. Quod cū audisset, niēstum cor eius, tanta obrutum fuit angustia, vt penē simul & sensum & vires perdidisse videretur, sed ad se statim rediens, & ardenti eum amplexandi desiderio stimulata, vidit filium suum desideratissimum appropinquantem, festinauit ei obuiam procedere, & delicata brachia sua collo eius ponderosa Crucis trabe onerato iniicere: Quemadmodum (Anselmo teste) furiosa Leona, quando foetus suos in conspectu suo abripi & asportari videt, nihil venatorum arma & hastas metuens clamat, rugit, pro illis depugnat, atque totis viribus, eos eorum qui rapuerunt manibus extorquere nititur: Ita & Beatissima Virgo non minori cum audacia, nihil arma, iniurias, & probra carnificum quibus CHRISTVS erat cir-

eum datus, formidans, in medium armatorum militum audacter gressum intulit, ut extremos à filio amplexus & oscula acciperet.

Hic considerare poteris, quæ tum utriusq; mens fuerit, quibus se mutuo sermonibus affati fuerint, & si fortè Christus, ut aliqui volunt, omninò siluit, quid animæ duarum tam excellentium personarum, in tam lametabili articulo, senserint: Nam ut contemplatiui aiunt, anima Redemptoris animæ Matris suæ sanctissimæ, magnam dolorum & afflictionum suarum, partem cõmunicauit, & illa vicissim suarum angustiarum & defectio- num, eum participem reddidit. Aiunt etiã Christum ei, in faciei suæ pallore tristitia ac deformitate significasse, ingentem & incredibilem angustiam, quam intus in anima propter scelera nostra sentiret.

Posteaquàm ad montem Caluarie peruenissent: ibi contemplaberis in spiritu, quomodo in præsentia moestæ matris I E S V M immaniter vesti-

vestibus suis spoliauerint, ex quo v-
trique dolor auctus est, & Matri as-
picienti, & Filio id sustinenti. Idque
eò ampli⁹, quod in crudeli hoc actu
vulnera Agni innocentissimi reno-
uata fuerint, ita vt ex illis magna
sanguinis abundantia scaturire cœ-
perit, & quasi totus excoriatus esse
videretur. O delicatissime IESV. O
pretiosissime IESV, qualis fuit in hac
hora formosissimus vultus tuus. O
IESV, tua sanctissima passio, plena
fuit ignominiarum & opprobriorū,
quia ideirco nudari voluisti, vt om-
nium derisioni & ludibrio expone-
reris.

Contemplare igitur cum magna
animi cōmiseratione, & cordis me-
rore, quomodo dulcissimus Redem-
ptor noster, propter scelera nostra,
omnem ignominiam & cōfusionem
sustinuerit.

Aiunt quædā contemplatiui, Chri-
stum quādo nudatus Crucē sibi à la-
tere adiacentem aspexit, genua in
terram posuisse, & oculis in cœlum
sublatis & lachrymantibus orasse,
atque

atque dixisse. O Pater misericordiarum, DEVS omnipotens, suscipe me dulcissimum & dilectissimum Filium tuum in sacrificiū, pro omnium qui salui futuri sunt salute: quod ego tibi ab eo tempore, quo humanam carnem indui, semper offerre desideravi. Non tibi, ô Pater, legale sacrificium ex capris, vaccis aut vitulis, sed offero tibi memetipsum, me, inquam, quem tu semper vnicè dilexisti, & què pro vnigenito Flio tuo hæctenus æstimasti, vt sedes Regni tui diruta restarentur ac repleantur, & humanum genus medellam consequatur, ne infernus tam pretiosum thesaurum possideat. Et oculos suos ad sanctissimam Crucem tanquam sponsam suam desideratissimam conuertens, eam amplexatus est, & amore illius incensus semetipsum extendit in ea: Et brachia sua regia, & delicata cum immensa suauitate ac voluptate expandens, brachijs crucis ea applicuit, oculisque ad cælum conuersis, ait.

AÆterne Pater, en memetipsum ad
mor-

mortem Crucis offero, vt voluntati tuæ morem geram.

Contemplare, quomodo confestim vnus ex immanibus illis carnificibus, vnâ pretiosissimarum manuum eius ferociter apprehenderit, eamque vnâ manu foramini applicans, & altera clauum apprehédens aliquot mallei ictibus perforauerit, & ligno Crucis affixerit. Dolor autem quem Agnus immaculatus tum sensit, tam ingens extitit, vt omnes nerui totius corporis, secundùm Gregorium Nazianzenum Theologum contracti fuerint, ita vt cum carnifices alteram manû foramini in Cruce factò applicare conarentur, ea illuc perungere non valuerit. Quod cum Carnifices cernerent, ne aliud foramen faciendo temporis aliquam iacturam paterentur, delicatæ manui eius funem circumligarunt, eamque violentis tractionibus, ossiumque totius corporis luxatione tandem ad foramen perduxerunt, ac simili, quemadmodum aliam, clauo transfixerunt.

Cùm

Cum verò sacratissimos pedes
 cruci conclauaturi essent, atq; illos
 etiam propter neruorum cōtractio-
 nem ad foramina destinata, haud-
 quaquam pertingere cernerent: ea-
 dem qua brachia feritate illos di-
 straxerunt, vt hac ratione totum sa-
 crum corpus eius, ita funibus con-
 uulsum ac labefactatum sit, vt om-
 nia ossa loco mota, & in Christo il-
 lud Regij Prophetæ adimpletū fue-
 rit. *Foderunt manus meas & pedes
 meos, dinumerauerūt omnia ossa mea.*
 O bone IESV, quàm immaniter, su-
 pra quàm aliquis cogitatione, aut
 verbis assequi possit, tortus fuisti: O
 amabilissime Domine, quàm defor-
 mis & durus est lectus, in quo Rega-
 lis maiestas & excellētia tua disten-
 ta est. O dulcis IESV, quod scelus
 tam graue perpetrasti, ob quod tam
 diris tormentis cruciaris? O pia ani-
 ma excita temetipsam & cōtempla-
 re Saluatorem tuū, qui tui amore in-
 census ac deuiētus, sacratissimæ Cru-
 ci ita stat affixus, vt neq; in vnā, neq;
 in aliam partem se possit mouere.

Con-

Confidera præterea, quomodo cum Christus toto corpore in hoc durissimo lecto effet extensus, exaltatus, & medius inter duos latrones collocatus fuerit, vt populus eum tanquam vnum ex eis, & cæteris sceleratorem reputaret.

Contemplantur hic nonnulli, quomodo ex pretiosi corporis huius grauitate ac pondere, sacratissimæ manus Agni huius immaculati, fissæ, laceratæ, ac pelle quasi nudatæ fuerint. Quomodo etiam sanguis Christi in magna abundantia supra eos, qui propinquiores erant distillauerit, cuius virtute ac meritis sancto latroni fortitudo, animus, & gratia collata fuit, (quemadmodum nonnulli SS. Doctorum affirmant) vt in tali tempore fidei veritatem confiteri, & à clementissimo Rege misericordiam & peccatorum suorum veniam postulare auderet.

Curre anima pia & accede ad hanc vitæ arborem, ad hoc lignum, in quo fructus virgineus pendet: accede passibus amorosæ cõpassionis,
& par-

& particeps efficiaris diuinarum influentiarū quæ ab hisce Paradisi fluij destilāt. Quod si propius accedere nō vales, ob tumultuosam populi multitudinem, vt minimum te adiunge sanctissimæ cælorum Reginae, cæterisque pijs mulieribus eam affectantibus. Fieri enim non potest vt non maxima bona, ex tam sancta & nobili societate consequaris.

Poteris etiam hic contemplari summam tristitiam & dolorē, quem sanctissima Mater sensit, quando Filium suum cruci affixum, & dolores immensos atque ineffabiles, quos dulcissimus Redemptor nostri amore patiebatur, conspexit. Ex parte namq; animæ excessiui erant & maximi, eò quod pro omnibus peccatis omnium electorum, præteritorum, præsentium & futurorum, iam inde à mundi exordio ad extremam vsq; Iudicij diem satisfaceret; erat enim Redemptor generalis. Ex parte corporis vero, quia affligebatur & cruciabatur in membris maximè sensibilibus & neruis. Sanctissima enim
caro

caro Christi erat valdè tenera & delicata, & ex consequenti admodum sensibilis, propter incomparabilem naturæ ipsius nobilitatē; cui accedit quod totum corpus ipsius, quod non exigua motis ac stature erat, à tribus tantummodò pendeat clavis. Augebant dolores eius, lachrymæ & grauia suspiria matris præsentis; persecutorum malitia: ingratitude hominum, non modo eorum qui tum vivebant & vixerant, sed eorum etiam qui modò viuunt, pro tam gratiosa & amabili Redemptione: exiguus fructus, quem homines propter suam culpam ex illa relaturi erant: ac denique excidium & ruina, quæ propter mortem sibi inflictam, Hierosolymitanæ vrbi euentura erat.

Dolores præterea Christi, ex eo crescebant, quod immensæ esset potentia, qua cogitationes suas in ea solum quæ patiebatur, non in alia defigebat: nec volebat partem rationis superiorem parti inferiori, solatij aliquid suppeditare, aut vires illi præbere ad passionem acerbissimam
for-

fortiter tolerandam: neque fruitio beatifica, quæ nihil aliud est, quam gaudium de visione diuina, impediēbat dolorem passionis, in parte inferiori.

Confidera adhæc, insignem illam fuisse contumeliam & cōfusionem, quod pateretur in loco malefactorum publico: in magna populi frequentia, festiuitatis Paschalis tempore, quando ingens populi multitudo Hierosolymam ad diem festū conflūebat: idque Hierosolymis vbi notus erat, vbi populum sæpè pijs sermonibus instruxerat, vbi pro Sācto & Propheta à cūctis habitus fuerat; in Matris præsentia & inter latrones: ac denique mortem subiret illius tēporis contumeliosissimam, id est, mortem Crucis.

In singulis hisce considerationibus paululūm immorare, ita vt totum hunc diem, in hoc tam pio exercitio transigas: nam istud est sacrificium DEO in præsentī vita gratissimum.

Sub Vesperam huius diei considerabis,

rabis, quomodo sacratissimum Redemptoris nostri Corpus (in quo, ut inquit Esaias, à planta pedis vsque ad verticem capitis nulla inerat sanitas) à Cruce solutum, & in Matris sinu aliquamdiu collocatum, postea inunctum atq; aromatibus conditum sepulturæ tradiderint. Expendes præterea, quos dolores in omnibus his experti fuerint, Beatiss. Virgo, Sanctus Ioannes, Sãcta Magdalena, & aliæ sanctæ mulieres quæ præsentibus aderant. Summum etiam mærorem, quo Beatiss. Virgo tota illa nocte oppressa fuit, sine consolationis alicuius humanæ remedio.

Hic pro morali nostra instructione notare poterimus: quandoquidem mundi Redemptor sapientissimus & misericordissimus, permisit matrem suam dilectissimã, Matrem inquam sanctissimam & innocētissimam (qualem illam certò fuisse credimus) tot afflictionibus, doloribus, & angustijs opprimi, uti in superioribus meditationibus declaratum est: nos non debere mirari, neque

neque propterea in fide tepescere, quando cernimus consistorium sublimis ac diuinæ prouidentia, permittere vel ordinare, quod homines innocentes, & virtutibus exculti molestijs & aduersitatibus in hac vita exerceantur. Quod non prouenit ex defectu iustitiæ: quamuis enim tales homines ab omni culpa, etiam minima alicui & exempti forent, quod rarò accidit: attamen certissimum & clarissimum est, (iuxta sanctorum ac specialiter S. Isidori in lib. de summo bono doctrinam:) quod æternæ gloriæ corona, qua iusti in cœlis fruituri sunt, pro maxima parte elaborari, & ornari debeat in terris; Quemadmodum autem fieri non potest, ut corona aliqua aurea sine malleorum ictibus, scalptorum incisionibus, aliorumq; instrumentorum ad id requisitorum unktionibus fabricetur: nec etiam ut purgetur, nisi prius per ignem transeat; ita & nobis necessarium est, (ut corona nostra fabricetur) patienter tolerare ictus & malleos persecutionis:

tionis: & vt eadem perpurgetur & adornetur, opus est, si diuina prouidentia sic velit, ignem subire tribulationis: sic enim corona nostra pulcherrimo ornatu, & pretiosis meritorum lapidibus decorabitur, atque summam assequetur perfectionem. Nam, iuxta Apostoli Iacobi sententiam: *Patientia opus perfectum habet*: Et S. Isidor. eandem doctrinam tradens ait. Aeternae mansiones iustis exstruuntur, quando in hac vita igne tribulationis probantur. Quod si aliquis idcirco fidem huic rei accommodare detrectet, quod sensibilibus non cognoscat, opus addi & applicari suae coronae, propterea tamen nullum hac de re dubium gerere debet: quia nec in operibus materialibus & omnino sensibilibus idem cernitur, quorum non prius cognoscitur perfectio & venustas, quam absoluta fuerint. Et ne extra propositum digrediamur, vt nouerimus, quomodo elaboretur & adornetur haec corona, consideremus aurifabrum coronam aliquam fabricatam, quae initio nullius videtur esse pulchritudinis,

d sed

sed cum consummata & absoluta fuerit. Etenim quamuis pretiosum & excellens sit opus quod tractat, si illud non antea & in facie, sed à tergo, & in aduersa tantum parte conspicias, præsertim si eadem facies pice vel terra argillacea sit obducta, pulchritudinem ipsius & excellentiam non prius cognosces, quam picem siue argillam illi adhaerentem separe.

Ita & corona animæ nostræ, quasi à tergo & à parte posteriori elaboratur & ornatur, quia dum malleis & ictibus corpus tunditur & atteritur, anima ad perfectionem suam peruenit: sed hæc perfectio & venustas eius non prius conspicua fit, quam anima à pice siue terra corporis segregetur: iuxta illud Sancti Ioannis Apostoli in prima Canonica, cum ait: *Charissimi, nunc filij Dei sumus, & nondum apparuit quid erimus*: ac proinde rationi consentaneum est, vt patientiam amplectamur, & omnia aduersa quæ DEVS nobis immiserit, placido animo toleremus. Quando igitur

tūr aduersitates aliquas siue detri-
 menta in bonis fortunæ, in filijs, a-
 micis aut parentibus patimur: dica-
 mus cum S. Iob. *Dominus dedit, Do-
 minus abstulit, sicut Domino placuit,
 ita factum est. Sit nomen Domini be-
 nedictum.* Quando ægritudine ali-
 qua premimur, dicamus cum Sancto
 Paulo, *Siue viuimus, siue morimur
 Domini sumus.* In tentationibus spi-
 ritualibus, quæ magis cruciant, quia
 spiritum affligunt, cantemus cum
 Regio Propheta, & dicamus. *Quare
 tristis es anima mea & quare contur-
 bas me. Spera in Deo quoniam adhuc
 confitebor illi, salutare vultus mei &
 Deus meus.* quasi apertè diceret, Non
 tantum propter dona & gratias acce-
 ptas Dominum laudare ei que serui-
 re obligatus sum: sed etiam propter
 tentationes & afflictiones spiritus,
 quibus anima mea modò premitur
 & angustatur: quia quantò grauiores
 sunt tribulationes, tantò præclario-
 res inde referuntur triumphus: & ex
 consequenti, tantò coronæ sunt præ-
 tiosiores.

d § Si enim

Si enim rectè sentiremus de rebus
spiritualibus, quantò maiores aduer-
sitates diuina prouidentia, nobis im-
mitteret, tanto maiestati eius maio-
res ac feruentiores gratiarum actio-
nes reddere deberemus: eò quod af-
flictiones sint signa & indicia certa,
quod nobis per eas præclarior in cæ-
lesti regno corona paretur. Cuius
hæc esse potest ratio. Certū est enim
quod non seruaretur æqualitas iusti-
tiæ, si illi qui in meritis secūdum hu-
manam prouidentiam impares sunt
æqualiter munerentur: quare neces-
sarium est, vt qui maiores & pretio-
siores in cœlesti gloria coronas pos-
sidere volunt, in hac vita copiosiori-
bus etiam quam cæteri meritis ful-
geant. Præcipua autem merédi vis in
eò cōsistit, si æquamiter omnia quæ
nobis se offerunt aduersa toleremus,
illum tantummodo qui ita fieri præ-
cipit & ordinat intuentes: Nam vt
iam dictum est, iustum est vt qui ma-
ius gloriæ pondus habituri sunt, plu-
res etiam & grauiores aduersitates
sustineant, fortioribus tentationum
ictibus

ictibus atterantur, & in igne ardentiori probentur ac elaborentur, ut coronis earum indatur & applicetur pretiosus hic ornatus.

Hinc nonnulli Doctorum affirmant, sapientissimum & misericordissimum Redemptorem nostrum idcirco permisisse Matrem suam sanctissimam, tanta puritate, innocentia & gratia ornatam, ijs cruciatibus & angustijs, quas in sanctissima passione filij perpeffa est, opprimi. Eandem ob causam, ut nonnulli aiunt, permisit illam multorum qui pretiosissimum nomen IESU filij eius confitebantur, necem & cruciatus cerne-
re, in quorum vnoquoq; Beatiss. huic Virgini vulnera & dolores, quos in sanctissimi & dilectissimi Filij passione senserat renouabantur.

MEDITATIO
diei Sabbati.

HAC die considerabis quomodo Christus Dominus (persona verbū in quā æternum coniunctum animæ sanctissimæ, quæ Pa-
d 3, tri